

Versek

[Látó, 2011. november]

Háremben élsz

Háremben élsz: könyvek vesznek körül,
kedvesebb, vonzóbb egyik, mint a másik,
mindegyik az ölelésedre vágyik,
futó pillantásodnak is örül;

díszes köntösben versenyeznek érted,
hogya fölkeltsék vágyad, figyelmedet,
és rejtett kincsüket adják neked,
megválaszoljanak ezer miéértet.

Mind csupa bölcsesség, mind csupa érett
tudás és szépség, nagyszerű ígéret,
magát kínáló, magát kellettő.

Ha fölveszed, gyönyörrel és remegve
simul testével kutató kezédbe,
mint szultánjához boldog szerető.

Ketten Poe-val az éjben

Elmúlt éjfél. Poe versét olvasom
bágyadt fénynél, amint költőhöz illik,
mikor megkoccan halkán ablakom.
Azt gondolom, talán shakespeare-i villik

zörgetnek, mindig huncutságra készek –
vagy Poe titokzatos hollója jött?
De az ablakhoz állva, hogy kinézzek,
csak éjsötét van az üveg mögött.

Szemüveg, könyv és bágyadt lámpafény,
kint a sötét... nincs semmi más. Csodát
költők várnak csupán, és ostobák

Könyvével egymagában ül a vén,
éjfélkor nincs látogatója már,
csak egy egér, vagy eltévedt bogár.

Lesunyt fejjel surran a nyár

Lassacskán hűvösödnek már az esték.
Útjukra készülődve gyakorolják
tarlott mezőn a repülést a gólyák.
Tanácsot tartanak a füstí fecskék.

A fák között az ősz kószál az esti
homályban, s mire földereng a reggel,
szeszélyes útján óriás ecsettel
az alvó lombokat sárgára festi.

Lesunyit fejjel surran tova a nyár:
a tavasz minden szép ígétét
elszabadult vizekbe szórta szét;

csak beomlott ház, szennyezett, kopár
termőföld, hajléktalanok siráma,
pár elárvult szülő marad utána.

Elhullatott szavak

A sok hegyes, türelmetlen, kegyetlen
szó, amit elhullattál életedben,
s amit egy perc múló haragja szült,
nem tűnt a Semmibe: gyúlt, egyre gyúlt;

mint pokolbéli vad, izgága árnyak,
melyek a tűzben nyugtot nem találnak,
most visszajárnak a komisz szavak,
körükerítenek és rád rontanak,

domonkos inkvizítorok dühével
suttognak a füledbe nappal-éjjel,
és keserű lélekkel újraéled

más elfelejtett fájdalmát naponta:
szomorú kárhozott, a büntetésed
így töltöd élve egy pokolmalomba'.

Forró az éj

Forró az éj, akár a friss parázs.
Forró a szoba is, akár a katlan.
Forró a föld és a padló alattam.
Forró sóhaj a kutyaugatás.

Izzad a Hold s a kókadtt csillagok.
A gondolat is forrón, olthatatlan
lánggal lobog a felhevült agyakban.
Ágyamban én is csurom víz vagyok.

Tüzet lehelnek álmatlan virágok.
Forróbbak most a csókok, álszűzek.
Izzadt nászokkal van tele az árok.

Oltsd el, Uram, e szörnyeteg tüzet,
Óvd meg mérges patkányoktól kirágott,
bús műved: ezt a nyomorult világot.

Mint a busman vadász

Magányosan, mint sívó sivatagban
busman vadász, ha élelmet keres,
mert gyomra és garatja olthatatlan
tűzzel kínozza, szeme is veres –

úgy ülsz szobádban, a pállott sötétben,
és zsibbadt aggyal egyre kérdezel,

de mélységekből keserű, idétlen
kísértethang, bukott angyal felel.

Ülsz és borzadva hallgatod: eláraszt
saját kínjával; olyan, mint a métely,
csupa szorongás vagy, és csupa kétely –

de bátorító égi szót remélve,
hiába tárod lelkedet az éjbe:
a magasból nem kapsz sohase választ.

Árnyékvitéz vagy

Fakul a patakpart, a fűzfa lombja.
Fakul az ég is, kifakult a Nap,
olyan most, mint egy elviselt kalap.
Fakó fátyol terült a rétre, dombra.

Kallódó albumban fakók a képek.
Sírhintokon a név is megfakult.
Fakó a tegnapi, az emlék, a múlt,
a szétfoslott álmok, porlepte évek.

Fakó lélekben elsorvad a dal.
Fakó ajakról a szó is kihál.
Fakó erekből a vér sem fakad.

Árnyékvitéz vagy, tompa kelevézzel.
Ha néha lopva a tükörbe nézel,
már fel sem ismered fakó magad.

Dobok döngenek

Dobok döngése hallszik valahonnan
a távolból, homályos ősidők
legmélyéből, tán párducos vadonban
verik a bőrt éber, serény ütők;

talán valami fontosat üzennek,
hozzám intéznek bölcs baráti szót,
jó tanácsot szívemnek és eszemnek,
veszélytől óvót, tettere biztatót.

Ki tudja, talán hozzám szól a messze
döngő dobok szava – de jaj, hiába:
tévék rideg hírözönébe veszve,

az ősi nyelv intő szavát nem értem.
Pitymallik, és a dobok hangja kába
sóhajjal elhal a hajnali szélben.

Rekviem

Gyászol a Kozmosz, a világ halott.
Csend és sötét telepedett a Földre.
Egy gonosz szél felhők mögé söpörte
a sok megrettent, könnyes csillagot.

Lopakodó, csókéhes szerető
talpa alatt száraz fűszál se zizzen.
Portyára induló kígyó se szisszen.
A világ néma, régi temető.

Ideje, hogy te is pihenj le, lomha
lélek, merülj el kába nyugalomba,
és rázd le fájó emlékek porát;

ágyad legyen az éj fekete csendje,
igyd felejtés édes gyógyborát,
s olvadj az érzéketlen Végtelenbe.

Kategoria: vers, próza

Denumire autor: Jánosházy György

Látó Szépirodalmi Folyóirat